

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Es un clam unànime, és un desig que tots els sectors antifeixistes se'l fan seu, per convenciment, per irrenunciable, per constituir la clau de la victòria: UNITAT! Però, de tant que se'n parla, de tant que es repeteix, en la premsa i en actes públics, esdevé la cançó de l'enfadosa, que les oïdes li fan el sord i es pren com una impertinència. Tanmateix, amb menys insistència i amb més bons propòsits, per uns i per altres, la unitat s'imposaria. Obrim els camins a la lleialtat i veurem com és assequible la concordança i la uniformitat en l'acció resolutiva. No n'hi ha prou de predicar, s'hi ha de respondre amb l'exemple, traient-se el llastre d'egoïsmes, envegetes i d'efectismes de capelleta. Si tothom sentís la plena responsabilitat dels moments històrics que vivim i es capacités dels greus perills que ens rodegen, no hi haurien vacil·lacions ni resistències per acceptar un ordre subordinat a un sol pensament, a un sol punt de vista: a vèncer la fera feixista internacional, que vol comprometre la independència dels pobles ibèrics i impossibilitar els avenços de la revolució triomfant del 19 de juliol. Aquest ambient de desconfiança, de recels mutus, ha de desaparèixer, pel bé de la causa que tots defensem; i si això no és factible en aquestes hores de tragèdia i de greu inquietud, com serà possible de poder-nos entendre quan arribi el moment d'administrar els fruits de la pretesa victòria? Heus ací una preocupació que invoca al seny i a rectificar-se sobre la marxa, perquè, d'altra manera, el poble es sentirà decebut i creurà que dels poders que ha delegat se n'ha fet un mal ús, i llavors la pitjor de les calamitats planaria damunt d'Ibèria fins a caure en la indigència. Quina vergonya seria per a tots! Quina demostració d'incapacitat! No, no podem admetre que s'arribi a tanta dissort ni que aquest sigui el destí de Catalunya. Els homes d'ideals, siguin els que siguin, però emmenats per uns sentiments humans, han de dreçar-se i superar-se en els llocs de guiatge de les masses, per tal com tota defecció o qualsevulla tossuderia repercuteix en la moral col·lectiva i, per tant, és precursora de danys irreparables. Es per això, que la clarividència dels conductors dels partits i de les organitzacions del front antifeixista, ha d'esforçar-se en plasmar la unitat d'acció i de pensament en la lluita comuna contra el feixisme — ALFIL

Impressions del front d'Aragó

Fa uns dies vàrem fer un viatge a dit front per a poder tenir el goig de donar una abraçada als nostres fills que, juntament amb altres companys d'ací Vic, es troben lluitant en aquell front. Poguérem veure amb gran alegria com es troben amb perfecte estat de salut i ben disposats a lluitar fins a vèncer a l'enemic comú, o sigui, a l'odiós feixisme.

Després de poder assolir el que amb tan anhel desitjàvem, de tenir els nostres fills en els braços, vàrem entrar a parlar de quelcom interessant respecte a la guerra, ja que ací a Vic es rumorejava alguna notícia del gran combat sostingut a l'ermita de Santa Quitèria, en el qual hi prengué part de manera molt especial, el famós «1.er Batalló Roig de Xoc», dintre el qual hi estan enrolats els braus lluitadors que anàrem a visitar.

El combat es desenrotllà d'una manera molt formidable, com ho demostra el següent: Després de tres dies i tres nits de preparació, quan el comandament manà l'assalt a dita Ermita, no trigaren gaire els nostres heroics lluitadors a conquerir l'objectiu assenyalat. En aquest fort combat caigueren, greument ferits, el comandant de les forces així com també el capità i dos tinents. En conjunt, no foren molt nombroses les baixes; en canvi l'enemic sofrí una gran desfeta, doncs deixà abandonats, al camp de batalla, una gran quantitat de morts i ferits, com també caigueren uns quatre cents presoners, i bastant material de guerra que va quedar al nostre poder, cosa que nosaltres podem confirmar. L'heroic «Batalló Roig de Xoc», que pel seu compartament s'ha guanyat aquest nom, fou el que aguantà la contraofensiva de les forces enemigues, en el transcurs d'unes quantes hores, esperant els reforços que foren demanats; més quan es presentaren dits reforços (que per cert trigaren molt) fou quan aparegué l'aviació facciosa, en nombre de 17 aparells, de bombardeig i caces. Veritablement, en arribar en aquest punt, quasi valdria més no parlar-ne, puix quedà ben demostrat que la disciplina en aquest front no és com tindria d'ésser, a l'extrem, i això sense cap exageració, que pot assegurar-se que el que va protegir la reti-

rada, fou, únic i exclusiu, el famós i disciplinat «1.er Batalló Roig de Xoc».

Els antagonismes existents tan ací, a la reraguarda, com allà, als fronts de combat, és una veritable vergonya. I per a demostrar aquests antagonismes, ara, us ressenyarem un cas com molts altres n'han passat. Els companys que es troben en aquest batalló, quan arribaren per a incorporar-se en ell, a causa de la pluja, en arribar al front, no pogueren traslladar-se al punt de destí, o sigui a Grañen. Per pertànyer dits companys a una organització política o sindical que, pel que es veu, no predominen allí, tingueren de tombar tota la pluja sense que els donguessin ni menjar ni acolliment. Casos com aquests hom ha de mirar d'evitar-los per ésser denigrants i vexatoris, doncs s'ha de tenir en compte que tot home que marxa al front és que és considera antifeixista, i surt ben determinat, res l'espanta, ans al contrari, i sinó, es pot constatar amb l'entusiasme i braó que han demostrat en totes les ocasions aquests nostres companys.

I en fi, nosaltres podríem donar molts més detalls d'importància, però, com que són tants, considerem que acabariem el paper. Des d'aquests moments cedim la paraula als braus companys de Vic i comarca que estan enrolats a dit «Batalló de Xoc», que segons informes, degut a la seva bona actuació se'ls ha concedit uns quants dies de permís, i esperem veure'ls molt prompte entre nosaltres.

Ara, per acabar, fem un toc d'atenció, recomanant que ja és hora que ens deixem de rivalitats polítiques i sindicals, i si no ho fem així, el front d'Aragó, serà, per dissort, la tomba de molts catalans. Prou mítings, prou conferències, prou discòrdies, tant ací com allà. Procurem unir-nos tots, i tots de cara a la guerra. Reclamem la unitat pels companys caiguts en aquells fronts, on d'aquesta Comarca de Vic, ja se'n contenen uns quants.

Per la victòria definitiva, per la llibertat de la nostra estimada Catalunya i de més pobles d'Ibèria.

PROU DISCORDIES!!!

Visca la unió del proletariat! Visca la República! I visca Catalunya i el seu President!

JOSEP CLOS — ANTON CANADELL
JACINT FRANQUESA